

L. SIMON LÁSZLÓ

Úton

*Néma sofőr visz jeges utakon,
szalagkorlát abroncskoszorútól
zsong és zsong
a fejem, s közben apró gyermekek hangja hív:*

*Apa, gyere haza, gyere haza végre,
s játssz velünk, majd öleld meg anyát!
Inkább itthon húzd magadhoz a fényt,
szorítsd fogaid közé
a szelet, a nyári illatokat,
és törj utat a szavak fogságából
a színek ösvényén át
a régiek álma felé!*

Szarvasok

*És akkor felkelt a nap.
A hajnali árnyék mint az őszi kökény
vércseppet áldozó ujjá
hegyes tüskéként szúrt a hangunkba:*

*agancsok koccanása,
csont csontnak feszülése,
halni készülő testek remegése,
férfiak utolsó rezdülése...*

*Hiába a farkas és a medve,
hiába a sólyom tűzben fogant lelke,
mindnél erősebb és szebb lesz
a szarvassá vált ember.*